

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 8. MARTS 1979 ¹

Høje Ret.

I henhold til Rådets forordning nr. 3000/75 om ændring af forordning om den fælles toldtarif tariferes kød og spiseligt slagteaffald (undtagen lever) af fjerkræ under position 02.02.

I denne position findes der — udover ikke udskåret fjerkræ — to underpositioner:

- 02.02 B, der omfatter udskåret fjerkræ undtagen spiseligt slagteaffald, herunder i punkt I udbenede dele;
- 02.02 C, der omfatter spiseligt slagteaffald.

Finanzgericht Münster's anmodning om præjudiciel afgørelse drejer sig om sondringen mellem disse to underpositioner.

Den sag, der verserer for nævnte ret, er opstået på grundlag af følgende faktiske omstændigheder:

I marts og april 1977 indførte firmaet Biegi, Frankfurt am Main, fra De forenede Stater tre partier frosset kalkunkød. Ifølge de oplysninger, den forelæggende ret har lagt til grund, var der tale om små uregelmæssige stykker kalkunkød uden ben, som navnlig bestod af muskelvæv og havde en gennemsnitsvægt på 20 g. Visse vejede dog op til 60 g. Stykkerne indeholdt et ringe kvantum blodårer og kirtler og i øvrigt 10 til 15 % fedt, skind og bindevæv. Denne vare fremstilles ved afskrabning af de knogler, der bliver til overs efter afskæring af de større mere værdifulde stykker kød.

Firmaet Biegi anmodede toldkontoret i Gelsenkirchen om at tarifere det omhandlede produkt under position 02.02 C, dvs. som »spiseligt slagteaffald«.

Toldkontoret imødekom først denne anmodning men ændrede senere sin afgørelse efter at have undersøgt en prøve af det importerede kalkunkød. Varen blev herefter tariferet under position 02.02 B I som udskåret fjerkræ (undtagen spiseligt slagteaffald), udbenet, hvilket medførte, at firmaet Biegi skulle betale en mærkbar højere afgift og monetære udligningsbeløb.

Biegi klagede forgæves over denne ændrede afgørelse til Hauptzollamt Bochum.

Efter indførelsen af den omhandlede vare har Kommissionen på grundlag af Rådets forordning nr. 97/69 om de nødvendige foranstaltninger for ensartet anvendelse af den fælles toldtarifs nomenklatur og i overensstemmelse med udtalelse fra nomenklaturudvalget udstedt forordning nr. 1669/77 af 25. juli 1977 om tarifiering af varer i position 02.02 B I i den fælles toldtarif.

Ifølge forordningen henhører følgende produkter under den nævnte position:

»Rå, frosset fjerkræ, især kalkunkød, der fremkommer ved afskrabning af fjerkræskrog eller -ben, fra hvilke de værdifulde kødstykker er fjernet eller på anden måde (f.eks. ved udskæring af større kødstykker), og som består af små,

¹ — Oversat fra fransk.

uregelmæssige stykker, også med vedhængende dele af bindevæv, sener og fedt, og som enkeltvis vejer mellem ca. 5 og 40 g . . . «.

Som det fremgår af denne tekst, omfatter den en vare, der svarer til den af Biegi indførte. Den bekræfter således de tyske toldmyndigheder tarifiering.

Finanzgericht Münster, som har fået sagen mellem importøren og disse myndigheder forelagt, har udsat sagen og ved kendelse af 27. april 1978 forelagt Domstolen fire præjudicielle spørgsmål.

Det første er, om Kommissionens forordning nr. 1669/77 er gyldig. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, spørges der for det andet, om forordningen har tilbagevirkende gyldighed, forstået således at medlemsstaternes toldmyndigheder skal anvende den på indførsler, der var gennemført før dens ikrafttræden.

Med henblik på besvarelsen af disse to første spørgsmål må udgangspunktet være Rådets grundforordning nr. 97/69. Forordningen indeholder for det første det princip, at den fælles toldtarif skal anvendes ensartet i kraft af bestemmelser, som skal vedtages på fællesskabsplan, hvorved det erkendes, at udarbejdelsen af sådanne foranstaltninger kræver et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen; Rådet finder for det andet, at disse bestemmelser nærmere skal angive indholdet af positionerne i den fælles toldtarif, uden at ordlyden ændres.

Til gennemførelse af disse principper har Rådet nedsat et »Nomenklaturudvalg for den fælles toldtarif«, der er sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og har en repræsentant fra Kommissionen som formand. Endvidere har det givet Kommissionen bemyndigelse til at udstede de planlagte bestemmelser, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Kommissionen har udstedt forordning nr. 1669/77 efter denne procedure.

Den forelæggende ret har spurgt Domstolen, om denne forordning er ugyldig, fordi den ikke nærmere angiver, men ændrer indholdet af position 02.02 B I og position 02.02 C, hvorved bemyndigelsen i Rådets forordning nr. 97/69 overskrides. Jeg tror ikke, at det forholder sig sådan.

Først vil jeg afgrænse problemet mere præcist, end den nationale ret har gjort.

Den opgave, Rådet har givet Kommissionen med hensyn til nomenklaturen, betår, som udtrykt i præambelen til forordning nr. 97/69, i »nærmere« at angive indholdet af positioner og underpositioner uden at ændre ordlyden.

Da det problem opstod, at der, navnlig til Forbundsrepublikken Tyskland, blev importeret kalkunkød i stykker af en ganske ringe vægt, som især fremkommer ved afskrabning af skroget, men hovedsagelig består af muskelvæv, fandt Kommissionen det nødvendigt nærmere at angive, hvorledes denne vare skulle tarifieres. Den mente ikke, at der var tale om spiseligt slagteaffald, men om udbenet, udskåret fjerkræ. Da der ikke fandtes nogen udtømmende definition af spiseligt slagteaffald i de forklarende bemærkninger til toldtariffen (bemærkningerne begrænser sig til spiseligt slagteaffald, undtagen lever, at nævne hjerner, kam og hud) har Kommissionen med rette i overensstemmelse med Nomenklaturudvalgets udtalelse kunnet gøre gældende, at de omhandlede stykker

kalkunkød på grund af deres egenskaber ikke var omfattet af begrebet spiseligt slagteaffald.

Kommissionens forordning har således berøvet de nationale toldmyndigheder den mulighed, de havde før dens ikrafttræden for selv at fortolke toldnomenklaturen ved dets anvendelse i det enkelte tilfælde.

Forordningen har indført en ensartet regel for anvendelse af position 02.02 B I på stykker af kalkunkød, der er fremstillet bl.a. ved afskrabning af skroget.

Domstolen har i sin dom Bollmann, i forbindelse med et spørgsmål om kalkungumpe fastslået, at »de fælles markedsordninger ... kun [kan] fungere som tilsigtet, dersom de bestemmelser, de indeholder, anvendes *på ensartet måde* i alle medlemsstaterne; disse ordningers beskrivelse af varerne skal således have samme rækkevidde i alle medlemsstaterne; dersom den enkelte medlemsstat, i tilfælde af vanskeligheder ved tarifieringen af en vare, selv kunne fastlægge denne rækkevidde ved fortolkning, ville et sådant krav ikke kunne imødekommes«.

Imidlertid bør denne henvisning til nødvendigheden af en ensartet anvendelse af varebeskrivelserne inden for en fælles markedsordning — beskrivelserne i den fælles toldtarif — ikke forlede Domstolen til at tillægge forordning nr. 1669/77 tilbagevirkende gyldighed.

I denne forbindelse har Domstolen faktisk klart statueret bl.a. i dommen af 24. november 1971, Siemers (sag 30/71, Sml. 1971, s. 253), at en forordning, der er gennemført med henblik på præcisering af tarifieringen af en bestemt vare (der var tale om Kommissionens forordning nr. 241/70 om mayonnaise) ikke kan anvendes til tarifieringen af varer, som er indført før dens ikrafttræden; forordningen var nemlig, idet den *nærmere fastsætter betingelserne for tarifieringen* i position 21.07, konstitutiv og kunne ikke have tilbagevirkende gyldighed.

Det bør bemærkes, at den omhandlede forordning ligesom forordning nr. 1669/77 har hjemmel i Rådets forordning nr. 97/69, og at Domstolen, mere generelt end i Siemers-sagen, kort tid efter i dommen af 15. december 1971 (sag 77/71, Gervais-Danone, Sml. 1971, s. 343) har bekræftet, at de bestemmelser, Kommissionen har vedtaget i medfør af ovennævnte rådsforordning til nærmere bestemmelse af bestemte varers tarifiering, ikke har tilbagevirkende gyldighed.

Generaladvokat Reischl har indtaget samme holdning i sag Vandertaclen og Maes (sag 53/75, Sml. 1975, s. 1659).

Når henses til, at forordning nr. 1669/77 ikke kan anvendes på de omtvistede indførsler, der er foretaget før dens ikrafttræden, skal der nu foretages en undersøgelse af den nationale rets tredje spørgsmål, dvs. jeg skal forsøge nærmere at bestemme, hvilke varer, der skal tariferes i positionerne 02.02 B I: udskåret fjerkræ (undtagen spiseligt slagteaffald) udbenet og 02.02 C: spiseligt slagteaffald.

Finanzgericht Münster spørger i denne forbindelse, om varens form, vægt, kvalitet, anvendelsesformål og handelsværdi er afgørende.

Sagsøger i hovedsagen har herved gjort gældende, at man først og fremmest må støtte sig på de beskrivelser, som udtrykkeligt findes i toldtariffen. Sagsøger

ræsonnerer herefter ved analogi. Da position 02.02 B II om udbenet, udskåret fjerkræ kun opregner klart identificerbare fjerkræstykker, hvor kødet endnu har sin oprindelige karakter, udleder Biegi heraf, at der i position 02.02 B I ligeledes kun kan tilføres udskåret, udbenet fjerkræ med samme karakteristika.

Lad det til Biegi's analogislutning straks være sagt, at denne ligestilling ikke tager hensyn til de udbenede fjerkrækødstykkers særlige karakter, om hvilke det ikke kan siges, at de nødvendigvis må have samme udseende som ikke udbenet, udskåret fjerkræ.

I anden række finder Biegi det også afgørende, at der tages hensyn til kvaliteten af disse fjerkræstykker, og denne skulle defineres ved den måde, det enkelte stykke udskæres på, og dette stykkes form, størrelse og vægt, uanset om det er udbenet eller ej.

Ifølge sagsøger skal der også, om nødvendigt, tages hensyn til varens fremstillingsmåde og anvendelsesformål. Når der henses til slagteaffaldets fremstillingsmåde, adskiller det sig klart fra de andre fjerkræstykker, idet de første fremkommer, når de bedre stykker er udskåret.

Hvad deres anvendelsesformål angår, kan de omhandlede stykker kun anvendes af forarbejdningsindustrien og blandes sammen med andet kød eller anvendes til fremstilling af postejer og lignende. Denne anvendelsesmåde adskiller dem fra de bedre fjerkræstykker, der kan sælges til den endelige forbruger gennem detailhandelen.

Disse betragtninger forekommer mig ikke rigtige.

Domstolen har gennem en fast praksis fastslået, at bortset fra undtagelsestilfælde er en vares tarifiering afhængig af dens objektive karakteristika på det tidspunkt, toldmyndighederne undersøger den.

Domstolen (anden afdeling) har særlig klart angivet dette i dommen af 16. december 1976, Luma (sag 38/76), hvis syvende præmis lyder således: »Selv om det er korrekt, at den fælles toldtarif i visse henseender indeholder henvisninger til varernes fremstillingsmetoder eller anvendelse, angiver den af hensyn til retssikkerheden og kontrolmulighederne så vidt muligt almindeligvis kriterier for tarifieringen, der er støttet på sådanne objektive kendetegn og egenskaber ved produkterne, som kan bedømmes ved toldbehandlingen (Sml., s. 2035).

Hvad angår de to positioner, som den omhandlede vare kunne tilføres under, henviser hverken selve toldtariffen eller de forklarende bemærkninger til varernes fremstillingsmåde eller anvendelsesformål.

Det er derfor de almindelige regler i Domstolens praksis, som her skal finde anvendelse, således som det også følger af retssikkerhedshensyn og kontrolmæssige grunde for at gentage de udtryk, Domstolen har benyttet i Luma-dommen. Varens fremstillingsmåde og anvendelsesformål kan derfor i modsætning til det af sagsøger i hovedsagen hævdede ikke benyttes til tarifiering af den omtvistede vare.

Ligeledes bør argumentet om handelsværdien forkastes. Denne værdi er i vidt

omfang afhængig af de forskellige medlemsstaters forbrugeres bedømmelse og vaner. Som fremhævet af Kommissionen, beror en vares pris hovedsageligt på dens friskhed og kvalitet og varierer også efter andre faktorer, alt efter om det drejer sig om dele af fjerkræ eller om spiseligt slagteaffald.

Endelig forekommer det af Biegi påberåbte argument om varens kvalitet mig heller ikke at kunne stå for en nærmere prøvelse. Når sagsøger hævder, at varens kvalitet afhænger af den måde, den frembringes på, definerer sagsøger kvaliteten ud fra fremstillingsmåden. Da jeg allerede har forkastet sidstnævnte synspunkt, agter jeg naturligvis også at forkaste det førstnævnte. Selv når Biegi hævder, at den omtvistede vares kvalitet følger af dens objektive egenskaber, mener jeg ikke at kunne følge firmaet fuldt ud. Thi dette er kun delvis rigtigt. Kvaliteten er nemlig lige som handelsværdien et for vagt, for variabelt og for subjektivt begreb til at kunne danne grundlaget for en vares tarifiering i den fælles toldtarif i overensstemmelse med kravene til retssikkerhed og kontrolmulighederne i Domstolens praksis.

Ud fra hvilke objektive egenskaber skal et givet stykke kalkunkød da betragtes som spiseligt slagteaffald eller som udskåret fjerkræ i den i den fælles toldtarif forudsatte betydning?

Jeg er tilbøjelig til at tro, at når de omhandlede stykker i det væsentligste består af muskler eller dele af muskler og kun en meget lille del sener, bindevæv, fedt og hud er der tale om udskåret, udbenet fjerkræ (undtagen spiseligt slagteaffald) i den betydning, der forudsættes i tariffens position 02.02 B I. Når de derimod ikke har denne sammensætning,

er der tale om spiseligt slagteaffald efter tariffens position 02.02 C.

Men Domstolen skal naturligvis ikke tilføje den af firmaet Biegi indførte vare, men kun give en hensigtsmæssig fortolkning af den fælles toldtarif.

Domstolens dom af 14. december 1972, Van de Poll (sag 38/72, Sml. 1972, s. 345), statuerede: »De konkrete vurderinger, som *anvendelsen* af de af den fælles toldtarif fastsatte kriterier i særlige tilfælde kan give anledning til, henhører under de nationale retters kompetence«.

Det tilkommer således Finanzgericht Münster at foretage denne konkrete vurdering ud fra de reelle objektive egenskaber ved de udbenede stykker kalkunkød, som sagsøger har fremlagt for toldmyndighederne.

For nu at gå over til den nationale rets fjerde og sidste spørgsmål synes det at være indlysende, at fortolkningen af toldtariffen kun kan være én, idet fortolkningen også nødvendigvis må gælde uden hensyn til, om tarifieringen sker med henblik på opkrævningen af importafgiften eller af de monetære udligningsbeløb.

Min opfattelse finder navnlig støtte i en af Domstolens nyligt afsagte domme af 4. juli 1978, Milchwetter (sag 5/78, Sml. 1978, s. 1597), hvoraf det (i præmis 12) fremgår, at »det i mangel af udtrykkelig modstående bestemmelse vil være uhenigtsmæssigt, at den fælles toldtarifs positioner anvendes forskelligt, alt efter om det samme produkt tarifieres med henblik på opkrævning af told til brug for anvendelsen af de fælles markedsordninger eller til brug for ordningen med monetære udligningsbeløb«.

Jeg vil sammenfattende foreslå Domstolen at kende for ret:

1. Kommissionens forordning nr. 1669/77 har korrekt nærmere angivet indholdet af position 02.02 B I uden at ændre ordlyden;
2. den nævnte forordning er konstitutiv og har ikke tilbagevirkende gyldighed; den kan derfor ikke anvendes på de indførsler, der er foretaget før dens ikrafttræden;
3. stykker af kalkunkød, som fremstilles ved afskrabning af skroget, efter at kalkunen er blevet udbenet, skulle — selv før ikrafttrædelsen af Kommissionens forordning nr. 1669/77 — tarifieres under position 02.02 B I i den fælles toldtarif, som »udskåret fjerkræ (undtagen spiseligt slagteaffald), udbenet«, dog forudsat at stykkerne i det væsentlige bestod af muskler eller muskeldele og kun indeholdt en meget lille del sener, bindevæv, fedt og hud;
4. denne tarifiering gælder såvel for opkrævning af importafgift som for monetære udligningsbeløb.